

Голові разової спеціалізованої вченої ради PhD 16242
Запорізького національного університету,
доктору наук з державного управління, професору
Ажажі М.А.

РЕЦЕНЗІЯ

кандидата наук з державного управління, доцента кафедри філософії, публічного управління та соціальної роботи Запорізького національного університету Заїки Олени Вікторівни на дисертаційну роботу Динчева Сергія Сергійовича на тему «Публічне управління інформаційним забезпеченням реінтеграції тимчасово окупованих територій», подану на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування», галузь знань 28 «Публічне управління та адміністрування»

Актуальність теми дисертаційного дослідження. Дисертаційна робота Динчева Сергія Сергійовича присвячена актуальній для сучасної науки публічного управління проблемі інформаційного забезпечення процесів реінтеграції тимчасово окупованих територій України. Масштабні наслідки збройної агресії Російської Федерації, тривала окупація частини території держави, вимушене переміщення мільйонів громадян, руйнування соціальної та економічної інфраструктури, порушення діяльності органів публічної влади та трансформація суспільних зв'язків формують принципово нові виклики для державної політики.

Реінтеграція тимчасово окупованих територій є комплексним процесом, який не обмежується відновленням територіальної цілісності держави та діяльності органів влади. Не менш важливими її складовими є повернення громадян до українського правового та інформаційного простору, забезпечення доступу до державних і соціальних послуг,

відновлення економічних та суспільних зв'язків, формування умов для повернення населення та відновлення довіри до державних інституцій.

У цьому контексті особливого значення набуває інформаційне забезпечення публічного управління. Його роль полягає не лише у формуванні інформаційно-аналітичної основи для прийняття управлінських рішень, але й у забезпеченні двосторонньої комунікації між державою та громадянами. Для тимчасово окупованих і майбутніх деокупованих територій така комунікація має особливе значення, оскільки тривала окупація супроводжується інформаційною ізоляцією населення, обмеженням доступу до українських інформаційних ресурсів та державних сервісів, руйнуванням усталених соціальних зв'язків і системним впливом інформаційного середовища держави-агресора.

Актуальність обраної теми посилюється необхідністю врахування різного соціального досвіду громадян, які зазнали наслідків війни.

Внутрішньо переміщені особи, громадяни, які залишалися на тимчасово окупованих територіях, мешканці прифронтових громад, особи, що втратили житло або джерела доходів, громадяни, які планують повернення після деокупації, та особи, які інтегрувалися в нові територіальні громади, мають різні потреби та очікування від державної політики. Це обумовлює необхідність диференціації інформаційних, соціальних та управлінських механізмів взаємодії з такими групами.

Важливим є також територіальний вимір проблеми. Війна суттєво змінює демографічний склад громад, їх економічний потенціал, кадрову спроможність, соціальну структуру та можливості органів місцевого самоврядування. Тому процеси реінтеграції повинні враховувати не лише формальний статус території, але й реальний стан громади, рівень руйнування її соціального середовища, характер міграційних процесів та здатність місцевих інституцій забезпечувати виконання публічних функцій.

Науково значущою є постановка автором питання про соціально-комунікаційну складову реінтеграції. Відновлення територій потребуватиме не лише фінансових ресурсів, реконструкції інфраструктури та відновлення адміністративних інституцій, але й тривалого процесу відновлення соціального капіталу, горизонтальних зв'язків у громадах та довіри громадян до держави. У цьому аспекті інформаційне забезпечення виступає важливим інструментом формування взаємодії між суб'єктами публічного управління та суспільством.

Таким чином, тема дисертаційного дослідження Динчева С.С. є актуальною, своєчасною та суспільно значущою, відповідає сучасним викликам розвитку публічного управління в Україні та потребам формування державної політики щодо майбутньої деокупації, відновлення і реінтеграції тимчасово окупованих територій.

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій. Дисертаційна робота характеризується логічною побудовою та послідовним розкриттям поставлених дослідницьких завдань. Автор розглядає інформаційне забезпечення реінтеграції у взаємозв'язку з інституційними, нормативно-правовими, соціальними, економічними та комунікаційними механізмами публічного управління, що відповідає комплексному характеру досліджуваної проблеми.

Обраний методологічний інструментарій загалом відповідає меті та завданням роботи. Системний підхід дозволив дослідити інформаційне забезпечення як складову цілісного механізму публічного управління. Інституційний метод використано для аналізу взаємодії органів державної влади та місцевого самоврядування, а структурно-функціональний – для визначення взаємозв'язків між окремими елементами реінтеграційної політики.

Доцільним є застосування порівняльного аналізу міжнародного досвіду, оскільки проблематика постконфліктного відновлення та

повернення територій до єдиного державного простору має значний зарубіжний досвід. Водночас автор враховує специфіку української ситуації, що не дозволяє механічно переносити зарубіжні моделі та потребує їх адаптації до тривалості війни, масштабів окупації, демографічних змін і суспільних наслідків збройної агресії.

Застосування методів правового аналізу дозволило дослідити нормативно-правове забезпечення реінтеграційної політики, механізми захисту прав громадян, відновлення майнових прав та функціонування органів публічної влади. Використання елементів сценарного прогнозування є виправданим з огляду на невизначеність майбутніх умов деокупації та необхідність формування адаптивних моделей управління.

Позитивної оцінки заслуговує те, що автор розглядає громадянина не лише як об'єкт державної політики, а як учасника реінтеграційного процесу. Такий підхід простежується у положеннях щодо механізмів зворотного зв'язку, моніторингу соціальних настроїв, диференціації груп населення та формування соціально-комунікаційних інструментів реінтеграції.

Окремою перевагою дослідження є спроба пов'язати інформаційне забезпечення з проблемами суспільної довіри та соціальної згуртованості. Автор обґрунтовано виходить із того, що ефективність державної політики після деокупації залежатиме не лише від якості формальних управлінських рішень, але й від їх сприйняття населенням, рівня довіри до органів публічної влади та наявності стійких каналів комунікації між державою і громадянами.

Наведене дає підстави позитивно оцінити ступінь обґрунтованості основних наукових положень, висновків та рекомендацій, сформульованих у дисертаційній роботі Динчева С.С.

Наукова новизна одержаних результатів.

Наукова новизна дисертаційної роботи полягає у комплексному розвитку теоретичних та прикладних засад інформаційного забезпечення

публічного управління реінтеграцією тимчасово окупованих територій з урахуванням інституційних, територіальних та соціально-комунікаційних особливостей відповідних процесів.

Особливий науковий інтерес становить запропонована здобувачем концепція реінтеграційного примирення, відповідно до якої повернення деокупованих та посткризових територій до загальнодержавного простору передбачає не лише адміністративну, правову й економічну інтеграцію, але й поступове відновлення соціальних зв'язків, взаємної довіри та здатності різних груп громадян до спільного функціонування в межах єдиного суспільства.

У логічному зв'язку із зазначеною концепцією перебуває обґрунтований автором феномен національної ремісії. Запропоноване поняття дозволяє характеризувати такий стан поствоєнного суспільства, за якого наслідки тривалого конфлікту та окупації не усунені повністю, однак рівень суспільної напруги знижується настільки, що забезпечується можливість конструктивної взаємодії громадян, територіальних громад та державних інституцій.

Вагомим результатом дослідження є розроблення моделі інтегрованої системи інформаційного супроводу реінтеграційної політики, яка поєднує державні інформаційні ресурси, цифрові платформи, механізми комунікації та зворотного зв'язку, верифікацію інформації й моніторинг соціальних настроїв. Включення до такої системи соціально-комунікаційної складової дозволяє розглядати інформацію не лише як ресурс для органів влади, але й як основу двосторонньої взаємодії держави та громадян.

Позитивної оцінки заслуговує диференційований підхід до різних груп населення, які зазнали наслідків окупації та війни. Виділення внутрішньо переміщених осіб, громадян, які залишалися на тимчасово окупованих територіях, осіб, що втратили житло або бізнес, мешканців зруйнованих громад, громадян, які прагнуть повернутися, та осіб, які

інтегрувалися в нові громади, створює теоретичну основу для формування адресної державної політики.

Важливим є також запропонований автором диференційований підхід до територій залежно від тривалості окупації, рівня руйнувань, демографічних змін, безпекової ситуації, стану місцевих інституцій та готовності населення до реінтеграційних процесів. Це дозволяє поєднати територіальний і соціальний виміри державної політики та враховувати неоднорідність умов майбутньої деокупації.

Таким чином, положення наукової новизни дисертаційної роботи є взаємопов'язаними, відповідають поставленим завданням дослідження та сприяють розвитку теоретичних засад публічного управління процесами посткризового відновлення і реінтеграції територій.

Практичне значення одержаних результатів. Практичне значення результатів дисертаційного дослідження Динчева С.С. визначається можливістю використання сформульованих положень і рекомендацій у процесі підготовки та реалізації державної політики щодо тимчасово окупованих, деокупованих, прифронтових і посткризових територій.

Запропоновані автором підходи можуть бути використані органами державної влади, військовими адміністраціями та органами місцевого самоврядування під час формування інформаційно-аналітичного забезпечення управлінських рішень, організації взаємодії з населенням, визначення потреб окремих територій та розроблення програм їх відновлення і реінтеграції.

Практично значущим є положення щодо необхідності диференціації механізмів взаємодії держави з різними групами громадян, які зазнали наслідків війни та окупації. Внутрішньо переміщені особи, громадяни, які залишалися на тимчасово окупованих територіях, особи, що втратили житло або бізнес, громадяни, які планують повернутися після деокупації, та

особи, які інтегрувалися у нові громади, об'єктивно потребують різних форм інформаційної, соціальної та адміністративної підтримки.

Значний практичний потенціал має запропонована автором модель інтегрованої системи інформаційного супроводу реінтеграційної політики. Поєднання інформаційних ресурсів органів публічної влади із цифровими каналами комунікації, механізмами зворотного зв'язку та моніторингом соціальних настроїв може сприяти підвищенню обґрунтованості управлінських рішень та забезпеченню більш адресної взаємодії держави з населенням.

Практичне значення мають також положення щодо формування соціально-комунікаційних механізмів реінтеграції. Відновлення територій потребуватиме не лише реконструкції матеріальної інфраструктури, але й відновлення соціальних зв'язків, довіри до органів публічної влади та здатності територіальних громад до повноцінного функціонування. У цьому аспекті запропоновані автором концепції реінтеграційного примирення та національної ремісії можуть використовуватися як концептуальна основа для подальшого розроблення відповідних напрямів державної та регіональної політики.

Результати дослідження можуть також бути використані у науковій та освітній діяльності під час подальшого вивчення проблематики публічного управління кризовими територіями, інформаційного забезпечення органів влади, соціальної реінтеграції населення та поствоєнного відновлення територіальних громад.

Висвітлення результатів дисертаційного дослідження у наукових публікаціях.

Основні положення дисертаційної роботи Динчева С.С. знайшли відображення у наукових публікаціях здобувача, зміст яких відповідає основним напрямам проведеного дослідження.

Соціально-комунікаційний напрям дисертаційної роботи представлено насамперед у публікації «Проблематика примирення на поствоєнному просторі», у якій розглянуто складні питання суспільної взаємодії після завершення активної фази воєнного конфлікту. Зазначена проблематика безпосередньо пов'язана із запропонованими у дисертації положеннями щодо реінтеграційного примирення та формування передумов для відновлення суспільної довіри.

Інформаційно-інституційний напрям дослідження відображено у статті «Інституціональні аспекти інформаційної взаємодії з громадами тимчасово окупованих територій», у якій розглядаються механізми підтримання комунікації держави з громадянами та територіальними спільнотами в умовах окупації.

Окремий напрям публікаційної активності здобувача пов'язаний із дослідженням міжнародного досвіду. У статті «Досвід уряду Хорватії у реінтеграції тимчасово окупованих територій» здійснено аналіз зарубіжної практики повернення територій до єдиного державного простору та визначено окремі положення, які можуть бути враховані під час формування української моделі реінтеграції.

Економічний вимір поствоєнного відновлення представлено у праці «Розвиток механізмів втраченого в результаті військових дій бізнесу», у якій увагу приділено проблематиці відновлення підприємницької активності та економічного потенціалу територій, що зазнали негативного впливу воєнних дій.

Питання інформаційної підтримки окремих соціальних груп розглянуто у праці «Information support for internally displaced persons in Ukraine during the war», представлений у матеріалах міжнародної наукової конференції *Modern science: theory, methodology, and interdisciplinary practice* (Riga, Latvia, 2026). Зазначена публікація доповнює результати дисертації в

частині інформаційної взаємодії держави з внутрішньо переміщеними особами.

Окремі результати дослідження пройшли апробацію у матеріалах науково-практичних заходів. У публікації «Пріоритетні напрями післявоєнного відновлення України» розглянуто комплекс завдань відновлення держави у воєнний та післявоєнний періоди, а в роботі «Забезпечення функціонування органів місцевого самоврядування на тимчасово окупованих територіях» висвітлено окремі проблеми збереження та відновлення інституційної спроможності місцевого самоврядування.

Таким чином, публікації Динчева С.С. тематично охоплюють основні складові дисертаційного дослідження - соціально-комунікаційну, інформаційну, інституційну, міжнародну та економічну - та відображають основні результати проведеної наукової роботи.

Дискусійні положення та зауваження до дисертаційної роботи.

Загалом позитивно оцінюючи дисертаційну роботу Динчева С.С., її актуальність, наукову новизну та практичну спрямованість, слід зазначити, що складність досліджуваної проблематики та значна залежність майбутніх реінтеграційних процесів від соціальних, демографічних і територіальних умов обумовлюють наявність окремих положень, які потребують додаткового обговорення та конкретизації.

Особливо це стосується соціально-комунікаційної складової реінтеграції. На відміну від відновлення інфраструктури, організаційних структур або інформаційних систем, зміни соціальних установок, відновлення довіри та формування нових суспільних зв'язків є складними процесами, результативність яких не завжди може бути безпосередньо визначена традиційними адміністративними показниками.

У зв'язку з цим доцільно звернути увагу на такі дискусійні положення.

1. У першому розділі дисертаційної роботи здобувач значну увагу приділяє визначенню сутності кризи у системі публічного управління та пропонує розглядати її як стан, за якого виникає дисбаланс між управлінськими можливостями державних інститутів і масштабом викликів, що постають перед суспільством. Автор також справедливо наголошує на комплексному характері криз воєнного типу, які одночасно охоплюють безпекову, гуманітарну, соціальну, економічну та інформаційну сфери.

Запропонований підхід загалом є обґрунтованим, однак потребує уточнення питання щодо співвідношення зовнішніх характеристик кризової ситуації та внутрішньої спроможності системи публічного управління реагувати на неї. Якщо визначальною ознакою кризи є саме дисбаланс між масштабом викликів та управлінськими можливостями, то однаковий за характером і масштабом зовнішній вплив може мати різні управлінські наслідки для різних територіальних громад.

Зокрема, громади можуть суттєво відрізнятися за фінансовою спроможністю, кадровим потенціалом, станом інфраструктури, якістю місцевого управління, доступністю цифрових сервісів, рівнем взаємодії з населенням та здатністю мобілізувати внутрішні й зовнішні ресурси. За таких умов кризовий стан доцільно пов'язувати не лише з масштабом руйнувань або зовнішніх загроз, але й зі здатністю конкретної системи публічного управління зберігати виконання основних функцій.

Це набуває особливого значення у контексті запропонованої автором категорії кризових територій. Формальне віднесення території до певної групи за характером воєнного впливу ще не повною мірою характеризує фактичний рівень управлінської кризи, оскільки території з подібними наслідками бойових дій можуть мати принципово різну інституційну спроможність до відновлення.

У зв'язку з цим автору доцільно пояснити, що саме має бути визначальним критерієм ідентифікації кризи у системі публічного управління: масштаб зовнішнього дестабілізуючого впливу чи неспроможність відповідної управлінської системи належним чином реагувати на нього? Чи доцільно, виходячи із запропонованого в дисертації підходу, оцінювати рівень кризового стану території через співвідношення масштабу наявних викликів та фактичної інституційної, ресурсної й соціальної спроможності територіальної громади їх долати?

2. На с. 84 дисертаційної роботи автор розглядає економічні наслідки війни та звертає увагу на одночасне скорочення доходів і зростання витрат суб'єктів господарювання. Обґрунтовано зазначається, що негативні наслідки такого процесу не обмежуються погіршенням фінансового стану окремого підприємства, а поширюються на територіальні громади та державу через скорочення податкових надходжень, зайнятості, фонду оплати праці, купівельної спроможності населення та можливостей бізнесу брати участь у реалізації соціальних і гуманітарних проєктів.

Заслуговує на увагу використане автором поняття «соціально-економічна корисність підприємства», яку пропонується визначати через сукупність економічного та суспільного ефекту його діяльності, зокрема податкові надходження, фонд оплати праці та соціально відповідальну діяльність. Такий підхід дозволяє розглядати відновлення підприємницької діяльності не лише як складову економічної політики, але й як один із чинників відновлення життєздатності територіальних громад.

Водночас масштаби економічних втрат, спричинених війною, об'єктивно обмежуватимуть можливості держави щодо одночасного відновлення всіх суб'єктів господарювання та компенсації понесених ними збитків. Особливо гостро ця проблема може постати на деокупованих і прифронтових територіях, де відновлення бізнесу відбуватиметься

одночасно з необхідністю фінансування житлової, соціальної, транспортної та комунальної інфраструктури.

За таких умов важливого значення набуває не лише визначення можливих інструментів державної підтримки, але й формування пріоритетів економічного відновлення територій. До таких інструментів можуть належати податкові та кредитні стимули, державні гарантії, грантові програми, компенсаційні механізми, страхування воєнних ризиків, підтримка релокації та повернення підприємств, спеціальні режими інвестиційної діяльності, а також залучення міжнародних фінансових ресурсів.

У зв'язку з цим автору доцільно конкретизувати, які механізми публічного управління економічним відновленням він вважає пріоритетними для деокупованих та посткризових територій. Чи може запропонований у роботі показник соціально-економічної корисності підприємства використовуватися як один із критеріїв визначення пріоритетності державної підтримки та яким чином при цьому доцільно забезпечити баланс між необхідністю швидкого відновлення економічної активності, соціальними потребами територіальних громад і обмеженими ресурсними можливостями держави?

3. На с. 103–106 дисертаційної роботи автор значну увагу приділяє міжнародному досвіду постконфліктного врегулювання та реінтеграції територій, аналізуючи можливості використання окремих його елементів в Україні. Обґрунтовано зазначається, що успішні міжнародні практики передбачали поєднання безпекових, правових, соціально-економічних, гуманітарних та інформаційних механізмів, поступове відновлення легітимної влади, захист прав населення, врегулювання майнових питань, роботу з переміщеними особами та довгострокову політику суспільної інтеграції.

Водночас перебіг російсько-української війни свідчить про значну специфіку української ситуації. Тривалість окупації окремих територій, масштаб бойових дій та руйнувань, чисельність вимушено переміщеного населення, демографічні зміни, системний інформаційний вплив держави-агресора та відмінності між окремими окупованими територіями формують комплекс проблем, який не має повного аналога серед розглянутих у дисертації міжнародних прикладів.

У цьому контексті позитивної оцінки заслуговує звернення автора до власного українського досвіду відновлення державного управління на звільнених у 2014 році територіях Донецької області. Досвід Слов'янська, Краматорська, Маріуполя та інших населених пунктів засвідчив можливість відновлення української юрисдикції, діяльності органів публічної влади, системи соціальних та адміністративних послуг, економічної активності й суспільного життя без застосування масових репресивних практик щодо населення.

Разом із тим можливості прямого використання цього досвіду також мають об'єктивні обмеження. Перебування зазначених територій під контролем незаконних збройних формувань у 2014 році було відносно нетривалим, тоді як частина сучасних тимчасово окупованих територій перебуває поза фактичним контролем України протягом багатьох років. За цей час відбулися значні демографічні, інституційні, економічні та інформаційні трансформації, наслідки яких суттєво ускладнюватимуть майбутні реінтеграційні процеси.

Таким чином, перед державою постає питання не стільки вибору певної готової зарубіжної моделі, скільки визначення меж адаптації міжнародного та власного попереднього досвіду до принципово нових умов.

У зв'язку з цим автору доцільно уточнити, які саме елементи міжнародного досвіду реінтеграції можуть бути безпосередньо адаптовані

до сучасних українських умов, а які потребують суттєвої трансформації. Чи можна розглядати український досвід відновлення Слов'янська, Краматорська, Маріуполя та інших звільнених у 2014 році територій як більш релевантну основу для майбутньої державної політики, чи масштаб і тривалість сучасної окупації зумовлюють необхідність формування принципово нової української моделі реінтеграції, яка лише вибірково використовуватиме позитивні елементи попереднього вітчизняного та міжнародного досвіду.

Наведені дискусійні положення та зауваження мають рекомендаційний характер, спрямовані на уточнення та подальший розвиток окремих положень дисертаційного дослідження і не знижують його загальної позитивної оцінки. Порушені питання підтверджують складність і багатоаспектність обраної проблематики та можуть становити предмет подальших наукових досліджень автора.

Загальний висновок. Дисертаційна робота Динчева Сергія Сергійовича «Публічне управління інформаційним забезпеченням реінтеграції тимчасово окупованих територій» є завершеним самостійним науковим дослідженням актуальної проблеми розвитку механізмів публічного управління в умовах воєнної кризи, тимчасової окупації та перспективного поствоєнного відновлення територій України.

Актуальність дисертаційного дослідження визначається необхідністю формування комплексної державної політики реінтеграції, яка повинна забезпечувати не лише відновлення територіальної цілісності, діяльності органів публічної влади та об'єктів інфраструктури, але й повернення громадян до єдиного правового, соціального та інформаційного простору України, відновлення соціальних зв'язків, економічної активності територіальних громад та довіри населення до державних інституцій.

Дисертаційна робота характеризується логічною структурою, послідовністю викладення матеріалу та відповідністю змісту визначеній

меті й поставленим завданням. Використаний автором методологічний інструментарій дозволив комплексно дослідити інформаційне забезпечення реінтеграції у взаємозв'язку з інституційними, нормативно-правовими, економічними, соціальними та комунікаційними механізмами публічного управління.

Вагомою характеристикою дослідження є людиноцентричний підхід до проблематики реінтеграції. Автор розглядає громадян не лише як отримувачів державних послуг або об'єкт управлінського впливу, але й як безпосередніх учасників процесів відновлення територіальних громад. Це знаходить відображення у положеннях щодо диференціації груп населення, розвитку механізмів зворотного зв'язку, моніторингу соціальних настроїв та необхідності врахування різного досвіду громадян, які перебували в окупації, були вимушено переміщені або планують повернення на деокуповані території.

Наукову цінність мають сформульована автором концепція реінтеграційного примирення та обґрунтування феномену національної ремісії, які розширюють соціально-комунікаційний вимір державної політики поствоєнного відновлення. Важливим результатом є також запропонована модель інтегрованої системи інформаційного супроводу реінтеграційної політики, що поєднує інформаційно-аналітичні ресурси, цифрові платформи, комунікаційні канали, механізми зворотного зв'язку, верифікацію даних та моніторинг соціальних процесів.

Позитивної оцінки заслуговує диференційований підхід автора до визначення механізмів реінтеграції залежно від фактичного стану територій. Врахування тривалості окупації, масштабів руйнування інфраструктури, демографічних змін, стану місцевої економіки та публічних інституцій, безпекової ситуації й соціальних характеристик населення дозволяє відійти від універсальної моделі та сформувати адаптивну систему управлінських заходів.

Важливим є поєднання у дисертації міжнародного досвіду постконфліктного врегулювання з аналізом власного українського досвіду відновлення державного управління на територіях, звільнених у 2014 році. Автор обґрунтовано виходить із неможливості механічного перенесення зарубіжних моделей на українські реалії та необхідності формування власної моделі реінтеграції з урахуванням характеру російсько-української війни, тривалості окупації окремих територій та масштабів спричинених нею суспільних трансформацій.

Практичне значення отриманих результатів визначається можливістю використання запропонованих положень у діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, військових адміністрацій та інших суб'єктів публічного управління під час розроблення державних, регіональних і місцевих програм відновлення та реінтеграції територій, розвитку інформаційно-аналітичного забезпечення, організації взаємодії з населенням та формування соціально-комунікаційних механізмів державної політики.

Основні результати дисертаційного дослідження висвітлені у наукових публікаціях здобувача та пройшли апробацію під час науково-комунікативних заходів. Тематика публікацій охоплює основні напрями дисертаційної роботи та відображає результати дослідження інформаційних, інституційних, соціальних, міжнародних та економічних аспектів реінтеграції.

Висловлені у рецензії дискусійні положення та зауваження мають уточнювальний і рекомендаційний характер, стосуються перспектив подальшого розвитку окремих результатів дослідження та не знижують його загальної позитивної оцінки.

Дисертаційна робота засвідчує здатність Динчева С.С. самостійно здійснювати науковий пошук, формулювати та вирішувати актуальні наукові завдання, застосовувати відповідний методологічний

інструментарій, критично аналізувати складні суспільно-управлінські процеси та формувати науково обґрунтовані рекомендації.

За актуальністю теми, ступенем обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, науковою новизною, теоретичним і практичним значенням одержаних результатів та повнотою їх висвітлення у наукових публікаціях дисертаційна робота Динчева Сергія Сергійовича «Публічне управління інформаційним забезпеченням реінтеграції тимчасово окупованих територій» відповідає вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44 (зі змінами), а її автор – Динчев Сергій Сергійович – заслуговує на присудження ступеня доктора філософії за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування», галузь знань 28 «Публічне управління та адміністрування».

Рецензент:

**кандидат наук з державного управління, доцент,
доцент кафедри філософії, публічного управління
та соціальної роботи**

Запорізького національного університету

Олена ЗАЙКА

Підпис *Zaike*
засвідчую *Olena*

**НАЧАЛЬНИК
ВІДДІЛУ КАДРІВ**

